

PAVE FRANS' FASTEBUDSKAB 2021

“Se, vi går på til Jerusalem” (Matt 20,18)

Fastetiden: en tid til at forny tro, håb og kærlighed

Kære brødre og søstre,

Jesus åbenbarede for disciplene sin missions dybeste betydning, da han fortalte dem om sin lidelse, død og opstandelse, i opfyldelse af Faderens vilje. Han bad dem derefter om at tage del i denne mission til verdens frelse.

Lad os på vor vandring mod påske huske Ham, der ”ydmygede sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors” (Fil 2,8). Lad os i denne omvendelsestid forny vor *tro*, øse af *håbets* ”levende vand” og med åbne hjerter modtage *Guds kærlighed*, som gør os til brødre og søstre i Kristus. Påskentid vil vi forny vore dåbsløfter for at genfødes som nye mennesker i kraft af Helligåndens virke. Denne vandring er, ligesom hele det kristne livs pilgrimsfærd, også oplyst af opstandelsens lys, som inspirerer tanker, holdninger og valg hos dem, der vil efterfølge Kristus.

Faste, bøn og almisse given, som forkyndt af Jesus (jf Matt 6,1-18), muliggør og udtrykker vor omvendelse. Vejen til fattigdom og selvfornægtelse (*faste*), bekymring og kærlig omsorg for de fattige (*almissegiven*) og et barnets dialog med Faderen (*bøn*) gør det muligt for os at leve livet i oprigtig tro, et levende håb og aktiv næstekærlighed.

1. Tro kalder os til at tage imod sandheden og vidne om den for Gud og alle vore brødre og søstre

I denne fastetid betyder det, at *tage imod og efterleve sandheden åbenbaret i Kristus*, først og fremmest at åbne vort hjerte for Guds Ord, som Kirken videregiver fra generation til generation. Denne sandhed er ikke et abstrakt begreb, der er forbeholdt de få særligt udvalgte. Det er derimod et budskab, vi alle kan modtage og forstå takket være indsigt i et hjerte, der er åbent for Guds storhed; Ham, som elsker os før vi er klar over det. Kristus selv er denne sandhed. Ved at påtage os sig vor menneskelighed, selv til dens yderste grænse, har Han gjort sig selv til den vej - krævende, men alligevel åben for alle - som fører til livets fylde.

Faste, oplevet som en form for selvfornægtelse, hjælper dem, der tager den til sig i hjertets enkelhed med at genopdage Guds gave og at genkende, at vi, som er skabt i Hans billede og lighed, finder vor opfyldelse i Ham. Ved at omfavne oplevelsen af fattigdom gør de, der faster, sig fattige med de fattige og ”ophober” en skat af en kærlighed, både en modtaget og en delt. Således hjælper fasten os med at elske Gud og vor næste, for så vidt kærligheden, som den hellige Thomas Aquinas lærer os, er en bevægelse udadtil, som fokuserer vor opmærksomhed på de andre og betragter dem som ét med os selv (jf *Fratelli Tutti*, 93).

Fastetiden er en tid til at tro, til at byde Gud velkommen i vort liv og lade ham "tage bolig" iblandt os (jf Joh 14,23). Faste indebærer, at blive befriet fra alt hvad der tynger os - som forbrugerisme eller en overflod af informationer, uanset om de er sande eller falske - for at åbne vort hjertes dør for Ham der kommer til os, fattig i alt, men alligevel "fuld af nåde og sandhed" (Joh 1,14): Guds vor frelsers Søn.

2. Håbet som "levende vand" gør det muligt for os at fortsætte vor vandring

Den samaritanske kvinde ved brønden, som Jesus beder om at få noget at drikke, forstår ikke hvad han mener, når han siger at han kan tilbyde hende "levende vand" (Joh 4,10). Naturligt nok tror hun, at han henviser til det fysiske vand; men Jesus taler om Helligånden, som han vil give i overflod gennem påskemysteriet og skænke os et håb, der ikke skuffer. Jesus havde allerede talt om dette håb, da han talte om sin lidelse og død, og at han "på den tredje dag skal opstå" (Matt 20,19). Jesus talte om den fremtid, som åbner sig takket være Faderens barmhjertighed. At håbe med Ham og på grund af Ham betyder at tro, at historien ikke ender med vore fejltagelser, vores vold og uretfærdighed eller den synd, som korsfæster Kærligheden. Det betyder at modtage fra Hans åbne hjerte Faderens tilgivelse.

*I disse bekymrende tider, hvor alt synes skrøbeligt og usikkert, kan det synes udfordrende at tale om håb. Alligevel er fastetiden netop håbets tid, når vi vender tilbage til Gud, der tålmodigt fortsat tager vare på sit skaberværk, som vi så ofte har mishandlet (jf *Laudato Si'*, 32-33; 43-44). Apostlen Paulus opfordrer os til at sætte vort håb til forsoningen: "Lad jer forlige med Gud" (2 Kor 5,20). Ved at modtage tilgivelse i sakramentet, som ligger i hjertet af vor omvendelsesproces, kan vi til gengæld sprede tilgivelse til andre. Ved at modtage tilgivelse kan vi også tilbyde den gennem vor villighed til at indgå i en lyttende dialog med andre og trøste dem, der oplever sorg og smerte. Guds tilgivelse, der også tilbydes gennem vore ord og handlinger, gør os i stand til at opleve en næstekærlighedens Påske.*

*Måtte vi i denne fastetid i stigende grad være optaget af, "at tale ord om tryghed, styrke, trøst og opmuntring og ikke ord, der nedværdiger, bedrøver, skaber vrede eller håner" (*Fratelli Tutti*, 223). For at kunne give håb til andre er det undertiden nok blot at være venlig, at være "villig til at sætte alt andet til side for at udvise interesse, give et smil, tale et opmuntrende ord, lytte midt blandt den generelle ligegyldighed" (ibid., 224).*

Gennem samling og stille bøn næres håbet i os som inspiration og et indre lys, der oplyser de udfordringer og valg, vi står over for i vor mission: derfor behovet for at bede (jf Matt 6,6) og i det skjulte at møde den alkærlige Fader.

At erfare fastetiden i håb betyder at vokse i erkendelsen af, at vi - i Jesus Kristus - er vidner til de nye tider, hvor Gud "gør alting nyt" (jf Åb 21,1-6). Det vil sige at modtage Kristi håb; Ham, der gav sit liv på korset og som Gud oprejste på den tredje dag, og som altid er "rede til forsvar over for enhver, der kræver [os] til regnskab for det håb, [vi] har"(1 Pet 3,15).

3. *Kærlighed, ved at følge i Kristi fodspor, i omsorg og medfølelse for alle, er det højeste udtryk for vor tro og vort håb*

Kærlighed glæder sig over at se andre vokse. Derfor lider den, når andre er angste, ensomme, syge, hjemløse, foragtede eller i nød. Kærlighed er hjertets tilskyndelse; det bringer os ud af os selv og skaber bånd af deling og fællesskab”.

”Social kærlighed” gør det muligt at bevæge sig fremad mod en kærlighedens civilisation, som vi alle kan føle os kaldede til. Med sin tilskyndelse til universalitet er kærligheden i stand til at opbygge en ny verden. Ikke blot som en steril følelse, men som det bedste middel til at opdage effektive veje til udvikling for enhver” (*Fratelli Tutti*, 183).

Kærlighed er en gave, der giver vort liv mening. Den gør det muligt for os at se de trængende som medlemmer af vores egen familie, som venner, brødre og søstre. En lille smule, som - hvis den gives med kærlighed - aldrig ophører, men bliver kilde til liv og lykke. Det var tilfældet med krukken med mel og kanden med olie hos enken i Sarepta, der tilbød profeten Elias et lille brød (jf 1 Kong 17, 7-16); det var også tilfældet med de brød, Jesus velsignede og bad sine disciple om at uddele til folkeskaren (jf Mark 6,30-44). Sådan er det også med vor almissegiveren, uanset om den er lille eller stor, når den bare gives med glæde og uden bagtanke.

At erfare fastetiden med kærlighed vil sige at have omsorg med dem, der lider eller føler sig forladte og bange på grund af Covid-19 pandemien. Lad os i disse dage med dyb uvished om fremtiden huske på Herrens ord til sin tjener: “Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig” (Es 43,1). Må vi, i vor næstekærlighed, tale beroligende ord og hjælpe andre til at indse, at Gud elsker dem som sønner og døtre.

“Kun et blik, der er forvandlet af næstekærlighed, som gøre det muligt at anerkende andres værdighed, kan man at anerkende og værdsætte de fattige i deres værdighed, respektere dem i deres identitet og kultur, og dermed virkelig integrere dem i samfundet” (*Fratelli Tutti* 187).

Kære brødre og søstre, hver etape i vort liv er en tid til at tro, håbe og elske. Opfordringen til at erfare fastetiden som en rejse af omvendelse, bøn og deling af vore midler, hjælper os - som samfund og individer - til at genoplive den tro, som kommer fra den levende Kristus, et håb inspireret af Helligåndens pust og den kærlighed, der strømmer fra Faderens barmhjertige hjerte.

Må Maria, Frelserens moder, altid trofast stående ved korsets fod og midt i Kirkens hjerte, støtte os med sit kærlige nærvær. Må den opstandne Herres velsignelse ledsage os alle på vor færd mod påskelyset.

Givet i Rom, i Laterankirken, den 11. november 2020, på den hellige Martin af Tours mindededag.

FRANS